

ALBERT-LŐRINCZ MÁRTON (Koromra való tekintettel)

„Létezem, ennyi a munkám”
Petőcz András: Zárójelvers Op. 95.

*Koromra való tekintettel kiválasztom magam.
Megtehetem, elidőzhetek a csintalan
óramutatón, a perc lehámlik hamar.
Most a rektorúr küld haza, illetlenül hamar.*

*Nem cifrázom: rosszulesik, rongy! Rázni kell-e még?
Most épp, mint rongyszőnyeg, kiterül elém.
Ellestem néhány apró trükköt tőle:
ha ráncolódott, se szakadt száraz por belőle.*

*Koromra való tekintettel még örülni merek,
nem kergetnek rossz álmok, hitvány emberek,
azok úgylis bujkálnak faágak zöld pókjai között,
vagy mint az árnyék, settenkednek a tarkóm mögött.*

*Halaszthatatlan dolgom nem akad.
Városom rossz lelkiismerete dagad, nem apad.
Ünneplőbe, talárba bújnak a munkahelyi nagyok,
s azt gondolják, hogy csak ők vannak és én már nem vagyok.*

*Koromra való tekintettel kiválaszthatom magam.
Kezembe veszem napom, s hagyom, hogy lázasan
csepegjen le ujjaim közt fénye a földre,
mintha elvágott kisujjamból folyna el vérem örökre.*

ALBERT-LŐRINCZ MÁRTON
(1951, Csíkkarcfalva)
nyugalmazott egyetemi
docens, költő. A BBTE-n
szerzett bölcsészdiploma-
mát és nyert el doktori
fokozatot. 1977-től
Marosvásárhelyen él.
Verseskötetei: **Mondom**
magamnak (1997),
Önszorgalmi jegyző-
könyv (MEK, 2016), **Itt**
állok (MEK, 2016).

(Maradék)

*Belegabalyodnék a következő hajnalhasadásba,
években mérve a következő hatvanhétbe, szívesen,
de épp menekülve távolodnak a fénykohó-csillagok.*

*Miért is tenném, hiszen ez a pillanat olyan nagyszerű,
ez a csontvelőig kiismert, emberfaragó hatvanhét,
de ébredeznek a szundikáló vágyak, valami jön még!
(Ha volna tökéletesség, föl se merülne e holt kérdés.)*

*Holdnak az űrbe kapaszkodnék, ha lehetne még világot
látni eztán is, soha semmi nem elég, mert feltalálták
azt a bizonyos hiányt, amit megismerni kanti mérce,*

*kötelesség, ne vegye, aki nem akarja, vesse el, ne
szorítsa keble görbületére a hajlékony unokát,
aki már sírni, nevetni is tud, s ki is beszél, nyilván,
mint költő a versét, annak, aki szavát érteni vágyik.*

*Ahogy a hajnal, föltarisznyálnám az ég csillagait,
veszíteni és elveszíteni bármit is, nem egyszerű,
amit nyernék, nem elhanyagolható számtani maradék.*

(Asztalnál)

*Az asztról valaki mosolyogva veszi el a hangulatot,
tálból a mosott cseresznyét, visszaköpi a magot.
Szemét törölgeti az asztalterítő, ráncaiba görnyed,
mintha kimosna valami pecsétet vagy eltörölné a könnyet.*